

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie skargi Spółdzielni Mieszkaniowej [...]. w R.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w R. z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej [...]. w R.
przeciwko (...) Spółdzielni Usługowo-Handlowej w R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2021 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania wszczętego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego

wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Wymagania te korespondują z charakterem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jako nadzwyczajnego środka prawnego, który nie służy uchyleniu lub zmianie prawomocnego orzeczenia, lecz inicjuje pierwszą fazę postępowania zmierzającego do realizacji odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądu (art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 77 Konstytucji RP). Muszą być one zrealizowane odrębnie i samodzielnie, każde niezależnie od pozostałych, co prowadzi do wniosku, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w reżimie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarga złożona przez Spółdzielnię Mieszkaniową „[...]” w C. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 kwietnia 2018 r. nie czyniła zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424¹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wywodu przekonującego, że szkoda powstała, określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, z dnia 5 października 2017 r., II CNP 20/17, niepubl., i z dnia 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17, niepubl.).

Jak konsekwentnie podnosi się w judykaturze, samo twierdzenie strony, że na skutek oddalenia powództwa doznała ona szkody w wysokości odpowiadającej dochodzonemu świadczeniu, nie czyni zadość wymaganiu

uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie powództwa nie może być ponadto zestawiane na równi z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości dochodzonego przez powoda roszczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1 - 2, poz. 11, z dnia 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, niepubl., z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14, niepubl., z dnia 4 września 2017 r., IV CNP 2/17, niepubl. i z dnia 3 sierpnia 2018 r., IV CNP 18/18, niepubl.). Skarżąca ograniczyła się tymczasem do oświadczenia, że na skutek zaskarżonego orzeczenia została pozbawiona możliwości uzyskania od pozwanej kosztów poniesionych w związku z przeprowadzoną modernizacją elewacji pawilonu w kwocie odpowiadającej żądaniu pozwu.

W tym stanie rzeczy jedynie ubocznie należało zauważyć, że formułując zarzuty skargi skarżąca nie powołała żadnych jurydycznych argumentów, a nawet twierdzeń, które mogłyby przekonywać o tym, że naruszenie przepisów powołanych w podstawach skargi, jeśli miało miejsce, skutkowało wydaniem orzeczenia, którego niezgodność z prawem miałaby charakter elementarny i oczywisty. Wywody przedstawione w uzasadnieniu skargi stanowiły polemikę prawną ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, właściwą zwykłym środkiem odwoławczym rozpoznawanym w toku instancji. W całości pomijały one specyfikę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, której zasadność jest warunkowana stwierdzeniem kwalifikowanych błędów w ocenie stanu prawnego, których wykazanie obciąża każdorazowo stronę skarżącą (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012, nr 8, poz. 97 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174, i z dnia 13 stycznia 2017 r., III CNP 3/16, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz pozwanej oddalono, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie dostrzeżono jej niedopuszczalności i nie sformułowano w tej mierze żadnych argumentów,

poprzestając na wniosku o odmowę przyjęcia do rozpoznania, względnie oddalenie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, niepubl., z dnia 6 listopada 2018 r., II CNP 18/18, niepubl. i z dnia 15 marca 2019 r., IV CNP 30/18, niepubl.).

ke